

RÉSZLETEK

Tanulok valamit

Az idő rettentő lassan telik, még mindig csak fél tizenkettő, pedig már mennyit dolgoztam. Ezért úgy döntök, igazán megérdemlek egy szál cigit a Béla bá sztokkjából, benyitok hát. Mit ad isten, a doktor úrnál éppen villámlátogatást tesz a főosztályvezetője, aki egy elég nagy mafla, így élőben is meg tudom csodálni a jó öreg bámulatos képességét:

– Nos, amint látod, kedves Tivadar, ezek az ügyek most vannak folyamatban: a folyamatok, amelyeket projektálunk bennük, szintén folyamatban vannak, és folyamatosan kérek visszajelzéseket a kollégáktól, hogy mi a véleményük. A vélemények beérkezése után az egészet feldolgozzuk, a következtetéseket analizáljuk, az analitikákat szublimáljuk, aztán kinyomtatjuk a teljes anyagot, bekötjük, mint egy államvizsgát, majd újra elküldjük véleményezésre, mert ugye, több szem többet lát. Miután ezzel megvagyunk, kiadom az osztályoknak, hogy csináljanak belőle táblázatokat és grafikonokat. Ha megnézed ezeket a táblázatokat – mutogat valamiket gyorsan, nagyon gyorsan, túl gyorsan –, te magad is láthatod, hogy a bejövő és kimenő só mennyisége nagyszerűen van ábrázolva rajtuk. Itt azt tekintheted meg, hogy a bejövő só milyen szép grafikai ívet vesz (nem azért mondom, de olyan, mint egy hasra fordult nő fenéke, bökdösi meg a főnöke oldalbordáját bizalmaskodva), itt pedig, ezen a nagyon komplex táblázaton a kimenő sót. Megvizsgáltuk még az ügynek úgy társadalmi, mint költségvetési hatásait, pedig ilyen vonatkozások nincsenek is. Ezt most időhiány miatt bővebben nem fejtem ki, de azt ennyiből is láthatod, hogy itt kemény munka folyik. Néha úgy érzem, nem is tudom összefogni a sok folyamatot, és nem ártana még egy helyettes ide...

– Az a helyzet, Bélám, hogy felvehetünk még egy főosztályvezető-helyettest melléd, és itt kérek meg, hogy mindig rendesen nevezd meg a rangokat és beosztásokat... ez elemi kötelességünk... vagy kinevezhetem ide a Gusztit, de mivel ugyanakkora büdzséből vagyunk kénytelenek gazdálkodni, elképzelhető, hogy le kellene faragnom a jutalmadból, és még valami referenst is ki kellene baszni a piczába...

– ... de aztán persze összeszedem magam, megcsinálom egyedül, és olyankor este, késő este, mikor hazavonszoló magam, elégedett vagyok, hogy egyedül is sikerült! Mondtam is Zenikének, hogy minek ide még egy főosztályvezető-helyettes, mikor ez az egy is – bök szerényen saját horpadt, kátránnyal bélelt mellkasára – faszán megcsinál mindent.

– Na azért – mondja Tivadar. – De a Guszti gyerekekkel kezdeni kell valamit... – töpreng el. – Nincs valami ötleted?

– Kérlek, Tivadarkám, ha már így megkérdezted, éppenséggel volna, csak annyi van a fejemben egyfolytában, hogy még nem tudtam rendesen végiggondolni. Nézd ezt a sok aktát itt, néha egyszerűen azt érzem, hogy megbolondulok. De ígérem neked, hogy ebéd közben valahogy kikapcsolom az agyamból a sok ügyet, és kitalálok valamit a Gusztinak. Te legyél csak nyugodt, mert Béla bá elintézi... Zenike – kiált olyan halkán, hogy Zenike nehogy meghallja –, feltétlenül emlékeztessen, hogy a Guszti ügyét át kell gondolnom, ha véletlenül a sok munka miatt kimenne a fejből... Nos, Tivikém, segíthetek még valamiben?

– Nem – tétovázik a réveteg Tivadar, akit éppen révetegsége mentett meg az összes eddigi kormányváltás során a kirúgástól, és csak felfelé vezethetett számára az út: talán ő az egyetlen, aki nem az összekötetéseknek vagy annak köszönheti a pozícióját, hogy kit dugott meg, hanem szigorúan és kizárólag saját képességeinek (álmodozó, kék szemének és tétova távolba meredésének, mely mögött eddig mindenki szakmai tudást és filozófiai mélységet sejtett, és ahogy telt az idő, már nem mertek rákérdezni: inkább felfelé buktatták). – Tulajdonképpen csak azért jöttem, mert ellenőriznem kell titeket, tudod, a jövő évi eltérések miatt...

Béla bá szeme megcsillan, mert a pénznél csak a sok pénzben kifejezhető eltérést (így hívják a bőven és egymásnak osztogatott jutalmat a közigazgatásban) szereti jobban:

– Hát Tivikém, nem azért mondom, de remélem, számíthatok egy kis...

– Ne is mondd, Bélám! Ez csak természetes régi harcostársak között. Úgy gondoltam, hogy negyvenkilenc százalékkal felfelé térítem el a fizetésedet. Hogy ne legyen gyanús. Tudod, ötven a maximum.

– Lekötelezel, Tivadar. Amint lesz egy szusszanásnyi időm, kitalálok valamit a Guszti számára is.

– Hát akkor – toporog álmosan a párhuzamos dimenzióból hozzánk látogató Tivadar –, szervusztok!

– Szervusz, Tivadarkám, és most, ha megengeded, visszamélyedek a munkába. Épp az imént hívtam fel Jánost Zenikével, mert valami nagyon fontos dolgot kell megbeszelnünk!

Tivadar el, én leülök és rágyújtok.

– Jó, hogy jöttél – mondja a doktor úr –, mert már rég meg akarom kérdezni, nem tudod-e véletlenül, hogy a Caesar IV-ben hogy kell a huszadik szintre lépni? Teljesen rendben van a gazdaságom, levertem minden ellenségemet, a légióim száma teljes, a cézár szeret, hetente küldök neki ajándékot. A munkanélküliség problémáját megoldottam, a lakóövezet szép, a mezőgazdaság bőségesen termel, az istenek elégedettek... és mégsem akar átlépni a következő kurva szintre, pedig megvan a lakószámom is!

– Dehogynem tudom, Béla bá... ha megengeded, veszek egy szálát én is... szóval annyit kell csinálni, hogy az időszettingnél felnyomod a sebességet. Így egy hónap nem egy óra játékidő alatt telik el, hanem egy perc alatt. De kurvára vigyázz, mert ha valamire nem figyeltél, és mégis rossz irányba mennek a dolgok, a gyorsulás miatt olyant szopsz, hogy három perc alatt szétfut a városod. Szóval csinálj egy biztonsági mentést, aztán nyomd fel a játékidőt, dőlj hátra, és nyugodtan várd ki, amíg szépen magától felugrik a huszonegyedik szintre. Na, toljad, megvárom veled. Ja, és veszek még egy szálát, ha nem gond.

(...)

Back to business

Kedd délelőtt Béla bánál ülök, cigarettázunk. A hétfő eseménytelenül telt (ne hazudjak: majdnem sikerült megnéznem, mennyi só ment ki júniusra), Edith nem jött be (bámulatos, hogy a közsféra dolgozói milyen titkos magánutakat járnak be olykor). Én többnyire Béla bánál lebzseltem, délig, aztán „hivatali ügyben” kiléptem a kapun, és hazamentem.

Nincsenek bennem érzelmek, egyszerűen elfogadom, hogy az elnök asszony szemében elfogytam, és minden megy tovább a maga

útján. Esetleg főosztályvezető-helyettes lesznek.

Béla bá viszont már tegnap reggel a jól értesült funkciók mindentudó mosolyával fogadott, és vigyorogva kérdezte:

– Na, na, na? Mit csináltak? Dugtak, dumáltak, ittak?

„Elég nehéz volt megfelelni az elvárásainak.” (Anthony Bozza: Slash. Cartaphilus Könyvkiadó, Budapest, 2008, 247. Fordította: Szántai Zsolt)

– Igen, nagyjából, ha nem is ebben a sorrendben.

Most itt ülünk, és Béla bá mindenáron, már megint és még mindig részleteket akar megtudni az eseményekről, pedig már tegnap megmondtam neki, hogy nem árulhatok el semmit, mert hivatali titok. De ő kíváncsi, nyafog, én meg úgy veszem észre, hogy aki nem csinálja, az nagyon szeret beszélni róla.

Éppen rágyújtanék a következő szál cigarettára, amikor belép az ajtón Vékony Donga, szintén főosztályvezető-helyettes. Tipikus hivatalnok külső: beesett, keskeny vállak, keshedt mellkas, sipoló tüdő, bagó- és mojito helyett molyirtószag. Néhány másik szereplőhöz hasonlóan neki is mindössze annyi a feladata, hogy vázlatosan felvillantson egy közigazgatási karaktert, majd elfelejtsük őt is, már ahogy a közigazgatási karaktereket szoktuk.

Életútja felette viharos: kormányváltásonként fokozták vissza ügyintézőnek, vagy nevezték ki főosztályvezetőnek, egyszer még helyettes államtitkár is volt. Mindent látott és mindent tud, és soha nem bírt akkorát hibázni, hogy kirúgják. Olyan ő és a hozzá hasonlók, mint a bagó- és mojito helyett molyirtószagú galambok, akik közé követ dob a rakoncátlan kisgyerek: ilyenkor lustán felröppennek, majd kicsivel arrébb újra letelepednek, és békésen eszegetnek tovább.

Mind a kormány, mind az ellenzék tagjait név szerint ismeri (sőt, egy részüket becenév szerint is), és noha nem vagyok meggyőződve arról, hogy azok is őt, számtalan remek, titkos és/viszont az új hatalmi konstellációban semmitmondó pletykát tud mesélni róluk.

A pletykameselésnek mindig nagy feneket kerít, és olyan titokzatos arcot vág közben (ráadásul elvárja, hogy a hallgatója is ilyet vágjon), mintha éppen a vízzel működő autó sorozatgyártás előtti terveit adná el a kínaiaknak.

Aztán rendszerint valami ilyesmit mond:

– Figyelj, ne mondd senkinek, mert ez nagyon titkos történet, de ismertem jól a Gergőt. Mi csak a Gecinek hívtuk, persze a háta mögött. Az egy olyan ember volt te... a legravaszabb, akit csak ismertem. Egyszer, de ezt tényleg csak neked mondom, az is megtörtént... – itt hatásszünetet tart, most már tényleg feszülten figyelek –, hogy együtt ivott a Gáborral, tudod, a másik házból – teszi hozzá jelentőségteljes arccal, és amikor látja, hogy nem tudom, ki az a Gábor, türelmetlenül és felháborodottan mondja: –, tudod, na, hát a Gábor, innen a másik házból. Mi csak a Gabinak hívtuk. Ő, azok voltak a szép idők, volt még ruhapénz, tizenötödik havi fizetés, évente háromszor jutalom... és ezt mind a Gábornak, vagy ahogy mi hívtuk: a Gabinak köszönhetjük... Az egy tökös gyerek volt, nem mint ezek a balfaszok... az kiváta a jogainkat, a kurva életbe is... Na de hol tartottam?

– Hát hogy együtt ivott a Gergő úr meg a Gábor.

– Jajaja, hahaha – nevet cinkosan, és kacscint. – Hát ne tudd meg, fiacskám, de úgy berúgtak, én mondom neked, úgy berúgtak, hogy alig tudtak hazamenni!

– És? – várom a sztori folytatását.

– Hogyhogy és?! – méltatlankodik (és teszi egyértelművé, hogy ez volt a sztori vége) Vékony Donga. – Berúgtak! Te tudod, mit jelentett ez akkoriban? Lázádat, forradalmat! Tudod te, mekkora sztori volt? Bazmeg, hetekig beszélt róla mindenki! Én vittem haza őket, a mai napig jó kapcsolatban vagyok velük.

– De miért, olyan nagy dolog volt ez?

– Hogyhogy? Te nem érted? Te tényleg nem érted?! Hiszen a Gábor és a Gergő együtt rúgtak be! A Gábornak nem szabadott innia, és a Gergőnek sem. Mert a Gergő, akit mi csak a Gecinek hívtunk, megfogadta a feleségének, hogy nem iszik, és mégis ivott. Na, mit szólsz? Bizony, ilyen idők voltak azok. Daliásak!

– Hűha!

Rettenetesen kellemetlen ember ez a Vékony Donga. Ráadásul mikor belelovallja magát a sztoriba, elkezd különös kegyetlenséggel közigazgatási rövidítéseket használni – hiába is figyelsz oda, az ötödik után úgysem értesz már semmit:

– Hú, baszki, az mekkora volt, mikor a kkv-sok meghozták a vbk-kat! Odajöttek a hvm-esek is, és mondták, hogy nincs az a btk, amelyik értelmében ne lenne vh-zható a tv! Apám, mekkorát néztünk! Nem azért mondom, de én voltam az, aki szóvá tette, hogy lehet ugyan itt zt-zni meg ttz-zni is, ameddig csak tetszik, de következő alkalommal nem lesz akkreditáció, hiába is jönnek pp-zni a csvt-ke! Erre kiszaladt a vér az arcukból, és mondták, hogy ők csak a vvm-et cc-zik gti-zve a ktv-s bnt-k vk-i szerint. Megsajnáltam őket, és nyilvánvalóvá tettem, hogy ha van gph-juk, és lusták kiváltani az ahózott tv-t, még mindig csinálhatnak sgt-t az szjá-jukból. Na mit szólsz?

– Hűha! Nagyon durva. Tkp. brutális!

Szóval belép az ajtón Vékony Donga, aki valami lovagias ügynél fogva évek óta nem áll szóba Béla bával, de most, hallván a folyosói pletykát, miszerint megbasztam Edithet, leküzdötte ellenszenvét, és eljött csillogó szemmel meghallgatni a történeteket.

Béla bá nyomban feláll, mikor meglátja, és odaszól nekem:

– Lemegyek a postára, befizetni néhány csekket, fiam, addig ti csak beszélgetsetek! – és azzal kipenderül az ajtón.

– Na? – érdeklődik kedvesen Vékony Donga, és vesz egy szál cigarettát tőlem.

– Mit na? – kérdezem kelletlenül, mert már fáraszt ez az egész baszakodás a baszással.

– Hát... mi volt?

– Hol?

– Ne izélj már, János, akit én csak a Janinak hívok... Tudom én, amit tudok. Hiszen amikor te megszületél, én már rég lvz-kkel tpk-ztam a ghr-eket.

– Ja, Laci bátyám... értelek. Hát elmondom neked, mi volt. Amikor megérkeztünk, pp-ztünk tizenöt áph-t. Aztán elővettem neki a cck-t, és betlt-ztem a vgn-jébe. Miután kjt-zett a gci, adt-ztem egy kr-t az mndl-jébe is. Aztán kezdődött előlről az egész.

Vékony Donga zavarba jön, majd csöndben elszívja a cigarettámat, és kisomfordál az ajtón.

Közben visszaérkezik Béla bá.

– Hű, bazmeg – mondja –, olyan gyorsan elveszik a postán a pénzedet, hogy észre sem veszed!

Ülünk, dohányzunk, Béla bá titokzatosan mosolyog.

Egy idő után felállok, jó munkát és szép napot kívánok neki, biccent, én meg elindulok Edith irodája felé: két nő is van ott, akivel elszámolnivalóm akad.

De csak Daniellát találok benn. Ugyanolyan csinos, mint mindig, és ugyanolyan kedvesen mosolyog rám, mint aki akar valamit. Sértődött arcot vágok, reménykedve. Hiszen nincs az a nemes férfiharagú férfiú, akit egy profi módon, esetleg szerelemteljes odaadással kivitelezett szópással ne lehetne bármilyen ügyben megengesztelni.

De Daniella, ez az ostoba ribanc nem vesz észre semmit. Hogylétem felől érdeklődik, a kórházról és egyéb semmitmondó dolgokról beszélünk.

– Benn van? – bökök Edith felé a régi megvetéssel, és Daniella reakciójából látom: egyedül ő nem tudja, mi történt a múlt héten.

– Nincs.

– Na és – kezdem zavartan, abbahagyom, majd felbátorodom, és végre vigyorogva kibököm: – Hogy van Kalmár doktor?

Értetlenkedve bámul rám, aztán megvillan a szeme, és azt mondja:

– Miféle Kalmár doktor? Miről beszélsz?

– Ja – mondom. – Semmiről. Hagyjuk.

Hallgatunk.

– Kérsz egy kávét?

– Hát – mondom –, ha van...

– Lesz – súgja olyan csábosan és szexin, hogy újra a fejembe tolul a vér, majd feláll, a kis konyhába siet, és miközben a kukába üríti a kávéfőzőből a tegnapi maradékot, szándékosan úgy hajol előre, hogy láthassam: nincs semmi a szoknyája alatt. Vagy ha van is, csak akkorka lehet, hogy teljesen elvész a farpofák között.

Meredten nézem, kiszáradt torokkal.

Lefő a kávé, kitölti, két cukrot tesz melléje, mert tudja, hogy úgy szeretem, tejet is csorrant (Mmmilkizma fétis, tú), majd odahozza, és annyira közel hajol, hogy nemcsak a pompás illatát szívhatom be, hanem láthatom: melltartó sincs rajta.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Nagy Koppány Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat